

MANTANA 10

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 10

říjen 2009

ÚVODNÍK

V horách je všechno pozitivé. Každý z nás je v nich postaven tvář v tvář pravdě. Jakou mám odvahu? Jak jsem odpovědný? Dokážu myslet na druhé víc, než na sebe? Zachováám se správně ve chvíli zkoušky, kdy jde o život můj a mého spole-

lulezce? Mohu-li odpovědět kladně, jsem hoden přátelství svých druhů. Z takových vztahů v horách vznikají hluboká lidská přátelství a teprve ta dotvářejí šťastný život horolezců. Většina z nich si váží stejně svých výkonů jako možnosti být s dobrými kamarády v krásné přírodě a spojuje všechny složky radosti do harmonického celku. Někteří však, kteří jdou jen za výkonem, nena-cházejí brzy uspokojení, naopak, jsou zklamáni, neboť účast na světovém horolezectví zůstává vyhrazena jen malému okruhu lidí. Proto je lepší hledat v horách víc než výkon, využít všech zdrojů radosti k plnému prožití darů, jimiž nás mohou obohatit. Z toho důvodu je velmi důležité, aby začínající horolezci byli vedeni nejen k horolezeckým výkonům, ale také ke vztahu k přírodě i k druhům, s nimiž se vážou na společné lano.

Vladimír PROCHÁZKA,
kniha Základy horolezectví,
1979

Kdo je kádr, leze Ádr

6.-7.8.2009

Broněk Bandas

Ještě než jsme na konci července odjeli s mládeží do Itálie, jsme se s Jířou domluvili, že hned po návratu pojedeme společně do Ádru. On musel pracovně do Dvora Králové a my měli ještě volno. Cíl byl jasný – Ádr a vrcholy do oddílového The best. Před odjezdem mně ještě od Jiří přišla sms, že spaní máme zajištěné v Teplicích n/M. u kamaráda Tomáše a výletu nic nestálo v cestě.

K nástupu Staré cesty na Starostu jsme dorazili až odpoledne. Nejdřív práce, potom zábava. (Paradoxně v Ádru tohle rčení nějak neplatí. Ráno jsem pomáhal Jířovi pracovat, ale proti té dřině ve

spáře to byla spíš zábava.) Auto jsme nechali stát u chalupy lezců z Jaroměře a vydali se do skal. Do-
stat nahoru i kočár s Broníkem nebylo nejjednoduš-
ší, ale i pro něj jsme našli místo přímo pod nástu-
pem. Na žádné dlouhé kochání nebyl čas, tak jsme
na to s Jířou hned vlítli.....??! Nejdřív Jířa vyndal
z nástupové spáry klacek, který do ní zřejmě zapa-
dl. Pak zkusil nastoupit, ale hned zase vyjel ven,
protože spára byla mokrá a na začátku plná nechut-
ného zeleného hnu. Ještě několikrát to Jirka zku-
sil, dokonce se dostal o kus výš, ale pokaždé se
vrátil, jen na něm přibývalo zeleného sajrajtu. Pak
pokorně došel pro ten klacek, který zahodil, vrátil ho
do spáry a vystoupal po něm k chytu na hraně, který
se zezdola tvářil velmi chytovatě. Zajel do něj prsty,
ale byla to jen vlhká prohlubeň. Jířa zase vyklouz-
nul. Stáli jsme u nástupu a vypadalo to, že jsme na-
hraní. Mlčeli jsme a já věděl, co musí přijít, co se od
spolulezce čeká. Takže když už ticho trvalo dlouho,
jsem to řekl : „Já to zkusím.“ Po klacku jsem vy-
stoupil asi metr, když mně na slizké kůře ujely nohy
a já napálil kolenem do kořenů pod nástupem. Mys-
lím, že skoro všichni znáte takovou tu bolest, která
vás nutí skákat po jedné noze a smát se, i když bys-
te radši brečeli. Ale nevzdal jsem to a dobře udělal.
Na druhý pokus jsem chytil tu mělkou prohlubeň a
udělal zásadní zdvih a zapasoval tělo do spáry.
Zdvih byl zásadní v tom, že už jsem se nedokázal

vrátit zpátky na klacek. Jinak jsem měl pocit, že
jsem totálně v prcích. Nahoru to nešlo, dolu to bo-
lelo. Objevily se první kapky krve, ale mohutně po-
vzbuzovaný Jířou jsem se po nevim jaké době a
kolika pokusech prodral na první patest a provázal
hodinky. Vrchní část spáry už byla krásně suchá a
dala se jít částečně rozporem, takže dobýt předvr-
chol nebylo tak těžké. Dobral jsem Jířu. „Tak co,
valíme dál?“, povídám. „Jo, tady je to první stavění“,
řekl Jířa.

No nazdar hodiny! Mezi předvrcholem a vr-
cholem byl komín. Třicet metrů hluboký a asi metr a
půl široký. Aby toho nebylo málo, protější strana
byla tak o metr sedmdesát výš a po chytech na ní
nebylo ani památky. Lezu už pár let a co to je stavě-
ní vím, ale ještě jsem „nestavěl“. Koukali jsme na to
nadělení a přemýšleli, kudy nás Starosta pustí.
„Tenkrát jsem to šel bez stavění. Táhle je taková
boule (skutečně jsem jí na druhé straně viděl a byla
„taková“), do té jsem tenkrát skočil a podržel to“,
povídá Jířa. „Ale to bylo před patnácti lety“, dodal,
„dneska už se mi tak dobrá nezdá“. Nebylo zbytí,
všechno je jednou poprvé, přepadl jsem na protější
stěnu, zapřel se na ní, Jířa mi stoupnul na koleno,
pak na rameno, sáhl do slušného chytu a už byl na
patestu u kruhu. Peťula celou akci fotila z protější
vyhlídky, ale přesně v nejdramatičtější chvíli sebou
Broník švihnul o jedinou kládu široko daleko a zby-
tek cesty k vrcholu nás provázelo plačtivé stěžování
si na rodiče. To, že přelege prvolezec ale neřeší
problém druholezce, že? Já si neměl na koho stoup-
nout a přes tu díru jsem se taky chtěl dostat. Nako-
nec se mi podařilo díru přelézt pomocí praporu za
tupou hranu a spárečky vlevo od stavění, ale na
druhém konci si člověk dovolí i to, co by jinak neu-
dělal.

Zaštandovali jsme u malé borovice asi napůl
cesty k vrcholu a na mě byla řada vyvést krátký raj-
báček ke spárce, spárku a traverz k druhému stavě-
ní. Nějak mi ale došel morál v přechodu z rajbasu
do spárky, sklouzl jsem zpátky na plošinu a dopředu
šel Jířa. Bez větších problémů přešel čistě i místo,
kde se mělo podruhé stavět a my konečně dosáhli
vrcholu. Pocity jsem měl smíšené, myslel jsem si
totiž, že už jsem horolezec, ale Ádr mě „dostal“. Ale
na delší sebezpytování nebyl čas. Dole čekala Šiš-
ka a Broník spal. Slanil jsem na předvrchol, spustil jí
lano a spokojeně poslouchal, jak funí v nástupové
spáře. Trochu mě zklamala, čekal jsem větší boj.
Během chvíle vylezla Peťula ke mně a zkoumala,
kde cesta pokračuje. „To nemyslíte vážně!“, byla její
první reakce. Dlouho zkoumala, jak stavění obejít
nebo oblézt, ale mělo to háček. Mezera byla tak ši-
roká, že kdyby přepadla na tupou hranu, kterou
jsem předtím lezl já, byla by natažená skoro vodor-
ově a kdyby překročila, udělala by vlastně provaz
a z takových gymnastických pozic se leze opravdu
špatně. Nezbylo jí nic jiného, než taky poprvé zkusit

jídlo, že počkáme, jestli Tomáš nepřijde. Kuchař z hospody už odešel domů, povečeřeli jsme pytlík tyčinek, přebalili Cvrčka a Šiška mu udělala kaši. Znovu jsme sešli podívat k domu Tomáše, ale alarm už se nám spouštět nechtělo. A tak jsem spustil akci hasičského sboru. Můj kamarád hasič Honza Adamec zvaný Legenda dělá správce Himáláje (oblast v Horním Adršpachu) a má i klíče od jaroměřské chalupy, u které jsme před hodinou parkovali. Pokud bude na své chalupě v Ádru, jsme zachráněni. V jedenáct v noci jsme uléhali do postelí na horolezecké chalupě, dokonce i spacák pro Jířu se našel a

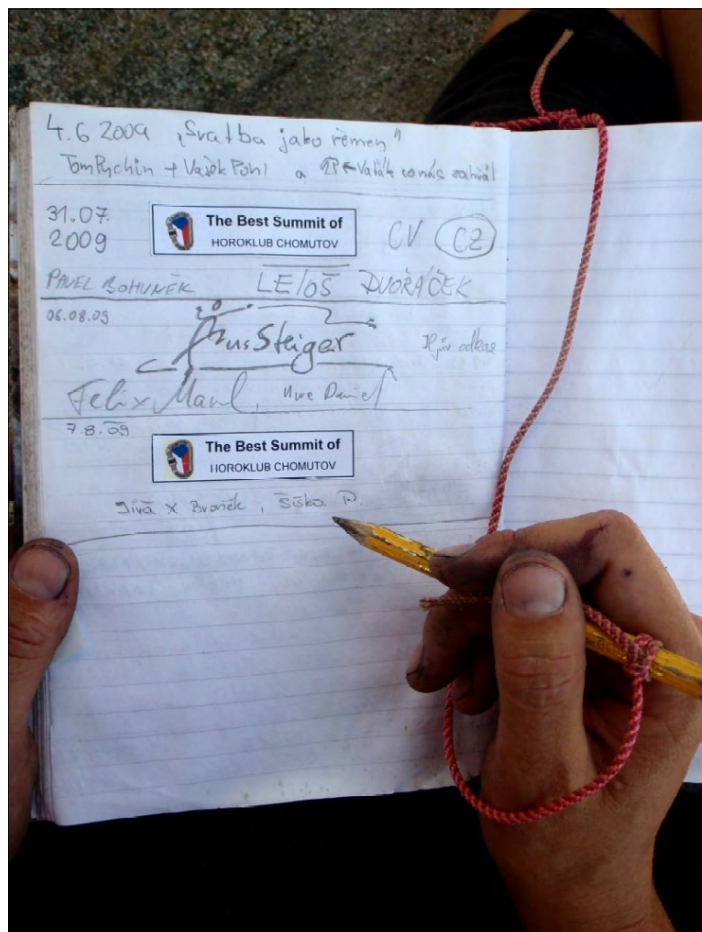
vydatné stavění. Zvolila jen trochu jiný způsob než Jířa. Po kolenou se sunula po mých zádech, nehty mi zarývala do bůčku jak divoká kočka, pak polámala několik mých velmi vzácných vlasů, ale statečně se sunula až k chytu a přelezla na plošinu. Já se odpinknul zpátky na předskalí a slanil k Broníkovi a netrvalo dlouho a všichni tři jsme spokojeni a unavení balili u nástupu věci. Byl taky nejvyšší čas, hodinky ukazovaly neuvěřitelných skoro půl deváté. Prošli jsme kolem Ozvěny k jaroměřské oddílové chalupě a jeli do Teplic.

Všichni jsme se těšili na zasloužený odpočinek. V domě Tomáše Janáka, kde nám Jířa zajistil spaní, byla tma, ale říkali jsme si, že jedeme dost pozdě a šli zvonit. Nikde se nic nepohnulo, nikdo se neozval, a tak Jířa zkoušel Tomášovi volat, ale byl nedostupný. Trochu jsme znervózněli. Jířa neměl ani spacák, my sice ano, ale pod širák se nám s Broníkem nechtělo. Zkoušeli jsme znovu zvonit, ale nebylo to nic platné. Napadlo mě se podívat k zadnímu vchodu. Jestli třeba Tomáš někam nešel a nenechal nám odemčeno. A ejhle. Bylo otevřeno. Zajásali jsme a už se chystali jít si do auta pro věci, když Jířa vešel do chodby a z pravého horního rohu na něho juklo malé světýlko a na celou ulici se rozezněl alarm! Vypadli jsme z domu a nenápadně čekali na příjezd Policie. Alarm ztichnul, nikdo nepřijel a Jířa se vydal na průzkum, jestli se nedá kolem čidla alarmu nějak projít. Netrvalo dlouho a zase řval alarm na celou ulici. Pro změnu na něho juklo světýlko z rohu levého. Vzdali jsme pokusy o vloupání se do vytoužené ložnice a šli do hospody na

libovali jsme si, že ráno nebudeme muset nikam přejíždět autem a k Starostové to máme co by kamenem dohodil a zbytek došel.

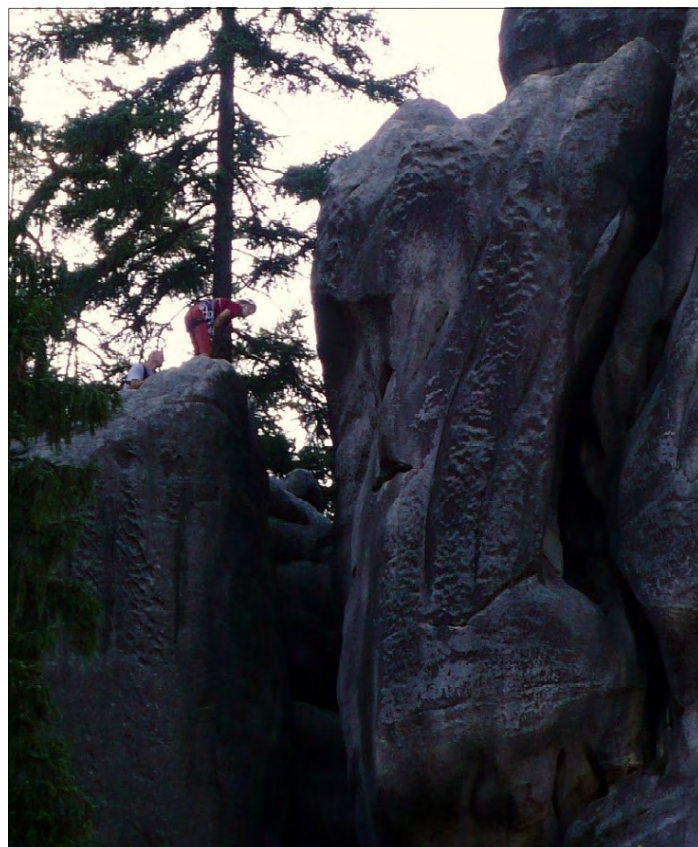
Vstávali jsme plni nadšení do krásného dne. Jířa nás trochu krotil, že Starostovou nechal na dnes schválně, protože je těžší než Starosta, ale nám se zdálo, že nás nic nemůže zastavit. Po známé cestě kolem Ozvěny jsme za chvíli byli u nástupové spáry. Tváří v tvář nástupu pronesl Jířa moudro, které se pokusím reprodukovat : „ Tenkrát, když jsme to lezli, jsme měli pocit, že je to mokrá, ale to jsme nevěděli, jak mokrá může mokrá být.“ Dali jsme každý jeden pokus, ale nedokázali jsme se do spáry ani pořádně dostat. Začali jsme kroužit kolem dokola Starostové s průvodcem v ruce a hledat něco, co by pustilo. Kroužili jsme a kroužili, čas ubíhal a my pořád nic kloudného nevymysleli. Blížilo se poledne, Broník usnul, Šiška už naplnila borůvkami všechny volné nádoby a nádobky a my se pořád neodlepili od země.

Než budu pokračovat, musím zmínit, jak jsme pár dní před naším výletem napjatě poslouchali vyprávění Páji, která s Letošem dobývali Starostovou, zabloudili v soustavě komínů a nakonec na vrchol vylezli naprosto neznámou variantou variant s pekelným traverzem do Staré cesty. Tím jsem vám už hodně napověděl o dalším osudu naší výpravy. Dokroužili jsme s Jířou do suchého komína na východní straně a v průvodci se dočetli, že to je Varianta Východní cesty – komínem na bloky a buď vlevo komínem nebo vpravo spárou pod vrcholovou hlavu. Rozhodli jsme se jí zkusit a Jířa do cesty na-

stoupil. Kus cesty komínem jsem ho ještě viděl, pak mi zmizel v soustavě komínů a spár a nakonec vytočil 30 metrů a dostal se na zmiňované bloky. Pořád jsem slyšel jak nahoře brblá, že se mu to nelíbí a že je to blbý, ale jak je to blbý, jsem zjistil, až když jsem k němu dolez. Seděl na holé hlavě nejvyššího bloku, nikde žádné jištění, nikde kruh a za ním se otvíral spárokomín, který se v horní části měl jít stavěním „z pozice“. Byl jsem sice na řadě s vyváděním, ale nebyl jsem schopný vyškrábat po kapsách ani zbytky morálu. Jířovi se do té hrůzy taky nechtělo. Ze své pozice viděl za hranou štancovat dva lezce u kruhu, a tak jsme se rozhodli, že to zkusíme taky tamtudy. Bylo potřeba se dostat o kus dolů a to byl z holých bloků docela problém. Přehodili jsme lano přes hlavu nejvyššího bloku, já se pověsil na jedné straně a na druhé Jířa slanił a zhoupł se ke kruhu cesty Iljův odkaz. Jak už jsem psal o kus výš, to že se někam dostal prvolezec, leckdy neřeší problém druholezce. Nevěděli jsme totiž, jak se bezpečně ke kruhu dostanu já. Nakonec jsem se s pomocí kořenů vřesu spustil do spáry oddělující bloky od věže a postupně se spustil tím, že když jsem vydechl, popojel jsem dolů, sestup vždycky zastavil nádechem a kousků kůže zanechávaných na skále nade mnou jsem se snažil si nevšímat. Dobyli jsme kruh, ale v podstatě ještě pořád nenastoupili do cesty! Doprava od nás vedl Iljův Odkaz za Vlč, vlevo další spára na předskalí. Jířa mě jmenoval spárovým specialistou a vydali jsme se vlevo. Byl to boj. Trvalo asi půl hodiny, než jsem se dal dohromady a našel znovu klid a morál, ale podařilo se mi dobýt vrchol před-

skalí a dobrat Jířu. K našemu velkému překvapení na předskalí byla vrcholovka a z ní jsme se dozvěděli, že předskalí není předskalí, ale věž zvaná Obřadní síň a ve vrcholovce je zápis Páji a Letoše, takže jsme se dostali do stejného místa a před námi je ten nikde nepopsaný, neznámý, pekelný traverz. Do čela šel zase Jířa a samotný odlez od kruhu bylo akrobatické číslo a traverz opravdu stál za to. Po cestě bylo pár kyzů a karfiolů a kruh, takže se dal odjistit, ale i tak, když Jířa zašandoval, znělo jeho „Zruš“ značně vítězoslavně. Opakuju se, když říkám, že dolez prvolezce neřeší problém druholezce? Akrobatické kousky v traverzu s vidinou parádního kyvadla mně připomněly rčení Míši Vyleťala: „To si budeš chrochtat blahem!“ Chrochtal jsem si až pod výlezovou ramenní spáru Staré cesty, kde mi Jířa předal smyčky a přitom blábolil nějaké nesmysly o specialistovi na spáry. Ježíši, já se bál. Spára mě vytlačovala ven, já se bál, že vypadnu, i když je to v podstatě blbost. Vysoukal jsem se asi dva metry, když se mně ve spáře šprajcly smyčky, které jsem měl přes rameno. Krucinál! Musel jsem kousek dolů, smyčky sundat a spustit je Jířovi. Tím jsem se uvolnil a projel zbytek tvrdě vybojovaných metrů a ozdobil spáru původní tvorbou z krve a kožního epitelu. Popadl mě vztek. Vážně jsem se naštvál. To přeci musí jít! Rval jsem se nahoru, pot ze mě tekł, krev kapala, po Ádru se nesly zvuky, jak když prase reje v bukvicích, ale já to vybojoval!! Dostali jsme se pod vrcholovou hlavu a zbývalo už „jen“ pár kroků. Na řadě byl Jířa (naštěstí) a ke slovu přišel poprvé i uzel bambulák čili kinderkopf. Ze štandu se těch pár kroků nezdálo být těžkých, ale i Jířa funěl a to mě děsilo. Nepříjemný,

osolený sokolík a žabová spára na závěr. To už pro mě byla smrtelná kombinace. Na solivém stupu mi ujela noha a na závěr jsem se ještě pohoupal na laně, naštěstí na tom dobrém konci. Ale vrchol byl dobyt.

Bylo pozdní odpoledne, Cvrček už zase spal a Šiška chtěla taky nahoru. Jenže jsme netušili, jak to udělat. Zkusili jsme na jednoducho spustit lanu do Východní cesty, v které jsme původně začínali lézt, ale bylo někde v komínech a nebylo vidět, jestli dosáhne na zem. Tak jsem ho proslanil, a když se pod mojí vahou protáhlo, dosáhlo na dno komína. Péťa se navázala, Jířa jistil a já šel vozit kočárek. Na bloky se Šiška dostala docela snadno. Pár metrů to trvalo, než našla grif, jak komín lézt co nejjednodušeji, ale za chvíli se drápala soustavou komínů na vrchol bloků. Z nich pokračovala spárokominem, do kterého se nám s Jířou na prvním nechtělo a dost funěla a ani trošku nenadávala. To bylo podezřelé. Postupně se dostala až do místa, kde mělo být stavění „z pozice“ a tam začal problém. Dál se prostě lézt nedalo. Zkoušela to zprava, zleva, ale nakonec jí nezbylo nic jiného, než si vzpomenout na metodiku, uvázat si prusíky a místo, kde komín přecházel do spáry, vyprusíkovat. Vrcholou hlavu zvládla líp než já, takže jsme se všichni šťastně sešli dole ani ne za hodinu. Den pomalu končil a bylo víc než jasné, že další vrchol patřící do The best, Milence, už nezvládneme a budeme se muset do Ádru vrátit.

Pojíždajíc výborný borůvkový koláč z echt

adršpašských borůvek, výpravu Jíři, Broňka, Šišky a Broníka ze srpna 2009 vyprávěl

Broněk

POSLEDNÍ SLANĚNÍ HOROKLUBU CHOMUTOV

Konec lezecké sezóny byl naplánován na 7.11., kdy se uskuteční tradiční poslední slanění Horoklubu Chomutov. Letos to bude v hospodě U lípy ve Velichově u Karlových Varů (<http://www.hospodaulipy.com>). O večerní zábavu se opět postarají kapely *Album* a *River band*. Přespat je možné ve stanu na zahradě u hospody, ve spacáku na pódiu rovněž na zahradě nebo přímo na sále po skončení akce. Náročnější nocležníci nebo rodiny s dětmi si musí zajistit ubytování v nějakém penzionu v okolí (např. Pension Zuzana Velichov tel. 353 942 334 nebo 608 449 170 p. Bavlovičová, Pension Rieger Radošov tel. 777 554 060, Pension Sidonia Vojkovice tel. 353 942 388). Sraz na hru bude v 11.00 hod. Nedočkavci mohou přijet samozřejmě už v pátek a prodloužit si tak oslavu o jeden den.

Troufám si tvrdit, že jedna z prvních lezeckých klubových akcí naší nové horoklubácké populace se odehrála zcela spontánně poslední srpnový den tohoto roku a myslím, že by bylo škoda na ni bez povšimnutí zapomenout.

Ty tam jsou časy, kdy do skal na Strašidlech zavítal jen náhodný turista či podivínsky založený horolezec, aby si ukrojil něco málo z jejich osobitého kouzla osamělosti a klidu. V dnešních časech jsou tyto skály využívány takřka komerčně nadoraz, a to nejen tradičními turisty a cykloturisty, ale i rekreačními lezci, které sem ze zahraničí vozí v rámci svých zájezdů „adrenalinové“ cestovní kanceláře. Proto mi přišlo jako malý zázrak, když jsme zde s Leošem narazili na skálu Křemenáč, která se ubránila kolonizaci a zachovala si původní ráz a nedotčenost navzdory tomu, že stojí necelých sto metrů od epicentra dění. Za tento malý zázrak zcela jistě vděčí rozsáhlému suťovému poli, které ji odděluje od ostatních skal a komplikuje tak přístup. Možná i proto na ní zůstalo několik překvapivě hezkých a dlouhých volných linií, které jsme s Leošem vylezli v sychravých časech loňského podzimu a letošního jara. Jak už v našem oddíle bývá zvykem, jednu z těchto nových cest jsme věnovali Luciferce a Davidovi jako svatební dar. Když jsem onehdy na plážáku ze srandy nadhodil, že by bylo dobré, aby si ho jeli převzít a slavnostně přelézt, netušil jsem, jak se ta blbina chytne. No a tak se stalo, že před zraky udivených holandských lezoucích klientů transportujeme své tělesné schránky plus tělesné schráněčky našich ratolestí přes zrádné suťové pole v celkovém počtu 10 dospělých a 6 dětí z toho jedno v prenatalním stadiu. Ani po překonání suťoviště problémy nekončí, neboť terén kolem skály je velmi strmý, plný špičatých kamenů a klacků, takže děti není kam pořádně vypustit. Naštěstí jsou však dospělí v dostatečné početní převaze,

což je nezbytně nutný předpoklad pro uhlídání dětské řetězové reakce, která mívá ničivé účinky srovnatelné s řetězovou jadernou reakcí. A tak část dospělých krotí malou zvěř, část zdobí skálu balónky a fáborky, část se připravuje na výstup, někteří jedinci pižlají a lámou suché větve přilehlých stromů. Musím se v duchu smát, když pozoruji ten mumraj lidiček na nejnemožnějším místě, nad tou absurdností a recesí. Napadá mě, že je dobře, že si ještě umíme hrát, ještě to s námi není tak zlé! Po té, co Luciferka slavnostně přestříhla pásku, David otevřel šampaňo alko i šampaňo nealko jsme si všichni, včetně dětí, připili z kelímků na počest novomanželům. Čistě z bezpečnostních důvodů pak „Svatební cestu“ novomanželům vyvedla Dejvina, načež ji pak následně vylezl jak David, tak i Luciferka. Nutno podotknout, že Luciferka lezla za dva, za což jí patří zvláštní uznání a de facto se dá říci, že si Svatební dar náramně užil celý klan Šimků. Po zbytek odpoledne většina lezuchtivých jedinců obležá ostatní cesty na Křemenáče, někteří zde věší první pytle, jiní zas vytrvale prořezávají okolní stromy a děti se hemží všude kolem přičmž jejich maminky se je snaží uhlídat. Když už je to dětem dlouhé a začínají kňučet, je stejně už podvečer a musíme balit, neboť je všední den a ráno musíme zas všichni do práce. A tak se krásně zrelaxování krkolomně transportujeme přes suťové předěl zpět do civilizace do kolotoče všedních radostí a starostí. A co na to Křemenáč? Ten jistě doteď krotí nevěřicně kloboukem.

LdS

Prezenční listina:

David + Luciferka + ???, Letoš + Míla + Viki + Terka, Svinčo + Květuška + Evička + Květuška, Broněk + Šiška + Broněček, Dejvina, Blahouš

Myslela jsem, že je to zlý sen, ale nebyl. Už jsem byla umytá, oblečená a s batohem na zádech, ale ještě jsem o sobě nevěděla. Probrala jsem se, až když jsem jako chromý kamzík klopytala po úzké kamenité cestičce, chvíli i potůčkem, do kopce směrem mně neznámým. Jak jsem později zjistila, kamenitá cestička byla nejlepším terénem, který mě ten den čekal. Čím výš a blíže našemu cíli jsme byli, tím byla „cesta“ horší. Zběhlé tatrance to samozřejmě nepřekvapí, ale já byla v Tatrách poprvé. Konečně jsme stáli u nástupu, bylo půl deváté a já měla dost. Představa, že mám lézt, byla pro mě v první chvíli nepředstavitelná. Dostala jsem chvíli na odpočinek, vzpamatování se, schroupání sušenky a šli jsme na to. Jako test mé zdatnosti, odolnosti a výdrže vybral Pája hřebenovku na Ošar-

Už někdy v červnu jsem Páju poprosila, jestli by mě vzal lézt někam do hor, protože jsem to ještě nezkusila, a protože jsem cítila, že když nezačnu teď, tak už nezačnu nikdy. Jeho odpověď zněla: „Co třeba Tatry?“ Hned padl i termín – poslední víkend v září, kdy bude svátek. A bylo domluveno.

Svátek byl v pondělí, takže jsme si v pátek a v úterý vzali dovolenou a ve čtvrtek večer se sešli v Ústí ve vlaku. Nálada byla skvělá, i když já jsem byla ve skrytu duše malinko nervózní, protože jsem nevěděla, co mě čeká a jestli to zvládnou. Myslím, že něco podobného napadlo i Páju, a tak jsme byli oba trochu napjatí, jak to všechno dopadne.

Cesta utekla až nečekaně rychle. Najednou tu bylo páteční ráno a my vystupovali v Popradu. Zubačkou jsme vyjeli na Štrbské pleso, tam nahodili batohy na záda a za hodinku už jsme stáli u Popradského plesa, kde jsme měli v hotelu zamluvené ubytování. Nenechte se mýlit tím hotelem, spali jsme na půdě, na koberci, ve spacáku. Ale i tak to byl fakt komfort. Než jsme se ubytovali, bylo odpoledne. Na nějakou větší akci už nebylo dost času, tak jsme šli prozkoumat okolí a najít cestu, kterou vyrazíme další den. Jak známo, u Popradského jezera je horolezecký cintorín, který jsme nemohli minout. Jeho návštěvu doporučuji. Procházíte se, čtete cedulky a cítíte „NĚCO“. Jako kdyby tam ty lidi z cedulek byli s vámi. Vůbec nejsilnější to je, když čtete jméno, které znáte, protože znáte blízké toho člověka. Ten pocit je hrozně intenzivní a jen těžko se popisuje, ale vyvolá ve vás obrovskou úctu, respekt a taky trochu strach. A to všechno ve vás zůstane, alespoň dokud jste v Tatrách. Určitě tam běžte.

V sobotu ráno zazvonil Pájův budík v pět.

potkali mně známé tváře, Álu a Pavla Aksamitovi z teplického oddílu. Zrovna přijeli, bagáž nechali v hotelu a vyrazili. Měli v plánu, až se vrátí, ukořistit ubytování v hotelu na půdě. Super, budeme mít s kým jít do hospody. A protože byl krásný den, teplo, svítilo sluníčko a my měli ještě spoustu času, našli jsme si pěkné místo na louce a slunili se. Neplánovaně jsme na chvilku zavřeli i očka. Nádhera.

Asi na základě zkušeností z předešlého dne Pája usoudil, že v neděli už nemusíme vstávat tak brzy a nařídil budík až na půl sedmou. Tentokrát nás čekala trochu těžší cesta, a to Štáflovka na Volí věž, jejíž obtížnost je uváděna za pět. Nástup byl opět parádní, nejprve jdete stejnou cestou jako na Rysy, a to až k Žabím plesům, kde odbočíte vlevo a opět jako kamzík skáčete z kamene na kámen, až se zhruba po hodině dostanete k nástupu. Tentokrát jsem nabyla dojmu, že do Tater se nejezdí ani tak kvůli lezení, jako kvůli přístupovým cestám, protože ty jsou kolikrát mnohem náročnější, než samotné lezení. Nicméně zhruba po 2,5 hodinách jsme kolem půl jedenácté stáli na úpatí Volí věže. Trošku jsme se rozhlédli, našli kde je nejlepší nastoupit a už Pája běžel, a to doslova. Směr cesty byl na základě popisu z internetu celkem jasný, alespoň Pájovi. Cesta je dobře odjištěná a skála pevná, takže se nemusíte bát padajícího kamení. A ty panorama. Prostě nádhera. Po dvou hodinách jsme byli na konci. Ale jak jsme zjistili, tak ještě ne na vrcholu. K vrcholu se musí dojít ještě pěkný kus zhruba dvojkovým terénem, ale stojí to za to. Čeká vás tam nádherný výhled na všechny strany, tedy pokud máte štěstí na tak krásné počasí jako my. Na polské straně je vidět jezero Mořské oko, na slovenské straně Žabí plesa, Štrbské pleso, Žabí kůň, Rysy a celé Vysoké i Nízké Tatry. Úžasné. Ještě nezbytná fotečka a pak už hurá dolů. Máte na výběr ze dvou variant, buď přímo z vrcholu kousek slanit a pak dojít pěšky nebo se dvojkovým terénem vrátit ke konci cesty, sejít ještě horším terénem kousek níž, najít velice dobře schovaný slaňovací řetěz a po třech 30

metrových úsecích komínového slanění jste dole. My zvolili druhou variantu. Pro mě byl bohužel sestup k řetězu tím nejhorším zážitkem v celých Tatrách. Celkově se dost bojím sestupů a jít nejištěná takovým terénem a ještě ve dvou tisících, mi nedělalo moc dobře po těle. Celou cestu jsem myslela na cedulky na cintoríně a zoufale si přála, aby tam nepřibila i ta moje. Nepřibila. Všechno jsme v pohodě zvládli, ale oddechla jsem si, až když jsem zase stála pevnýma nohama u nástupu a dávala si zasloužený kus čokolády. Po cestě zpátky se ještě Pája opláchnul v jednom ze Žabích ples. Když si vzpomenu na teplotu vody v tomhle plese, ještě teď mnou probíhá mráz. Ale proti gustu žádný dišputát.

V pondělí jsme si dali „odpočinkový den“, alespoň od lezení. Trošku jsme se prospali, v hospodě si dali vydatnou snídani a vyrazili na Rysy. Cesta je pěkná, s krásnými výhledy a po celkem pěkných kamenných cestičkách, a to až k Chatě pod Rysmi. Tady tahle idylka končí. Od chaty na samotný vrchol sice vede taky cesta, ale tentokrát už mnohem náročnější a končící celkem exponovaným výstupem. Zase mě ovládl ten pocit, že se měním v kamzík. Rysy mají dva vrcholy, na jednom je hraniční čára a obrovská grupa lidí, na druhém jen kamení a nikde nikdo. My jsme byli na obou, ale mnohem víc se nám líbilo na tom bezlidnatém. Po cestě zpátky jsme se zastavili na chatě, dali si

nezbytné pivečko, navštívili krásně malovanou ka-
dibudku s panoramatickým výhledem a zhoupli se
na na blankytně modré houpací lavičce. Vůbec se
nám tam odtud nechtělo a trochu jsme záviděli cha-
tařům a ubytovaným, že nemusí dolů.

Úterý byl poslední den našeho tatranského
dobrodružství. Po delších úvahách se Pája rozhodl,
že zdoláme ještě jeden lezecký vrchol, a to Ihu
v Ostrve. Tenhle vrchol byl nejbližším cílem našeho
pobytu. Přístup trval jen zhruba 1,5 hodiny. Serpen-
tinami jsme se vyšplhali do sedla pod Ostrvou, tam
se dali vpravo, šli kus po hřebeni a Pája pak jako
zázrakem našel komín, kterým jsme slanili do sedél-
ka, kde je nástup. Vzhledem k tomu, že na tuhle věž
jsme neměli žádného průvodce, vybral Pája nejlehčí
směr a tím se vydal na vrchol. Bylo to lehké trojkové
lezení. Nahoře nás opět čekali krásné výhledy, mi-
mochodem i na cintorín, který byl přímo pod námi.
Chvilku jsme si užili vrcholu a už jsme mazali zase
na zem a komínem zpět na hřeben. Pak už nás če-
kala jen cesta zpátky na Popradské pleso. Tady
jsme si dali zasloužený obědek, sbalili batohy a vy-
dali se směrem na Štrbské pleso a odtud na zpáteč-
ní cestu domů.

K údivu obou účastníků této výpravy (Pája a
já) jsem všechny nástrahy, které mi Tatry a Pája
připravili, zvládla až neuvěřitelně dobře. Myslím, že
za to všechno vděčím nejen krásnému počasí, které
nás celou dobu provázelo, ale hlavně svému prů-

vodci, který všechno vymyslel, zorganizoval a
v neposlední řadě se staral o to, abych se co nejmíň
bála a abychom se oba vrátili živí a zdraví. Bylo to
nádherné. Pájo, děkuju!

Už jsem pěkných pár hodin na cestě z hor, tedy ze Zakopaneho přes Krakow do Prahy. ČD mě obdařily jednou hodinou oddechu od kodrcání v Bohumíně, který známe jen podle modrobílé cedule na nádraží, a tak se courám kolem nádraží na hlavní třídě, když zaslechnu křik: „Baník pičo, Baník“. Nedá mi to a přibližuju se k oknu čtyřkový knajpy, odkud se hluk vyluzuje. Pokřik doprovází odborný komentář Bosáka. Neodolám, vstoupím z hlavní haly nádraží do hospody. Před obrazovkou, kde pobíhají upocení kluci za míčem v modrých a červeno-bílých dresech, sedí tři borci a fandí. Ten nejtlustější opileckým hlasem opakuje kouzelnou formuli Baníku, ale asi to nepomáhá, protože Slávka vede 2:1. Sedím několik minut u stolu, než pochopím, že si pro pivo musím sám. U výčepu hraje hry na notebooku Vietnamka a trochu překvapeně na mě hledí, když si objedná pivo. Když pivo deset minut jen pění, tak pochopím, proč mají vidláci na stole jen lahvače. Trpělivě čekám a sleduju pozorně dění na obrazovce, když přijde do místnosti dáma ve středních letech. Jeden kavalír na ní hned křičí: „Ty hlupá huso, co tu opruzuješ?!“ Ale ona se nad očekávání jen usměje, přitulí se k němu pohybem, který mohl být trochu přitažlivý před 25 lety a řekne, že si raději sedne dál od telky. Chlap jí opileckým poskakováním následuje k zadnímu stolu. Po chvíli se kouzelná formule upoceného tloušťika mění v jinou a to:

„Baník je ty pičo podplacenej?!“ a přitom svá slova doprovází údery do nebohého přisedícího, který se snaží vyprostit ze sevření boječtivého kamaráda. Po chvílce zápolení se mu podaří ukořistit pivo a utéct do zadní části lokálu ke klukům cikánským, kteří mezitím přišli. Tlustoch si chvíli něco mrmlá, trochu se ohlídne a zjistí, že je u stolu sám. Evidentně by se rád podělil o své světoborné názory, a tak když vidí, že jsem v blízkosti jen já, tak si ke mně se slovy: „Můžu si sednout, vid', ja do piče fandím Baníku, komu ty?“. Přemýšlím, co mám odpovědět, abych ještě z knajpy odešel. A tak vsázím na neutralitu: „Já fandím jiným sportům, fotbal sleduju jen občas“. Na pobízení říkám, že můj koníček je horolezení. „Hm, to v telce moc nedávaj, ale mně je jedno, kdo čemu fandí, hlavně, že fandí Baníku“. Uzavírá debatu o fandění. David, jak se představil, mi zatím vypráví své postoje ohledně politiky, národnostních menšin, fotbalu, místního piva a vypráví různé vtipy. A dávšemu tečku, když mi sdělí, že se živí „prodáváním dětských časopisů pro ty nejmenší dětičky“. Slávie dává v posledních minutách gól a já mu trochu škodolibě sdělím: „Slávie dala gól“. Vypráví dál o svém životě a nijak ho to nevzruší. S novým kamarádem mi čekání ubíhá rychle a pak přijde čas mého odchodu. Rozloučíme se potřesením pravicí, až mi skoro slza ukápne a pak jen za zády slyším: „Baník pičo, Baník“. *Smrtihlav*

Párkův morální úpadek

Když se mi dostala do ruky fotka Párka, jak leží ve vaně s pivem a vedle sebe má připravený další půllitr k vypití, musím, říct, že mi bylo smutno u srdce. Vždyť ještě nedávno to byl zarytý abstinent a tramp, který většinu svého času trávil v přírodě. Bohužel, dnešní doba si vyžaduje plné pracovní nasazení i v mimopracovním čase, čehož je tato fotka důkazem a Párek obětí. Nezbyvá nám, než mu touto cestou připomenout hodnoty, kterých si dříve cenil a doufat, že zase najde cestu zpátky na osadu, která se nachází v překrásném kraji plných skal a voňavých lesů, kde se pravidelně scházíme s ostatními kamarády, jejichž myšlenky na kamarádství a lásku k přírodě přetrvávají dodnes. Večer si všichni sedneme do kruhu, prosvětleném slavnostním ohněm, a posloucháme krásné tramské písně, doprovázené tóny kytar, a všude kolem panuje pravá pohoda, neboť všichni máme v sobě tu zvláštní touhu po nezapomenutelných chvílích a nových zážitcích. Užíváme si ji plnými doušky spolu s překrásným pocitem svobody pod rouškou panenské přírody. Pokud bude chtít opět přijít mezi nás, rádi ho přivítáme na potlachovišti u výročního ohně.

Šerif a ostatní kamarádi z osady

současně sledovat modrou značku, Křížák se nachází po levé ruce, až se dojde na křižovátku s jakýmsi trojúhelníkem. ostrůvkem, doleva, asi po 100m odbočka po modré na polňačku, do kopce, vlevo na dohled posed, až k lesu, kde stojí naše auto. Dále dle průvodce“. I tak doporučuji mapu nebo GPS, protože nalézt chtěnou oblast byl zásadní problém pro všechny zúčastněné.

Hlavním účelem akce je vylezení co největšího počtu cest, nicméně neméně důležitými cíly je poznání nové oblasti, setkání s kamarády a prožití pěkného lezeckého dne.

9. 11. 2009

S Letošem přijíždíme ve večerních hodinách do obce Žitenic s úmyslem nalézt oblast zítřejšího působení, udělat si táborák a vyspat se pod hvězdami. Necháme se nacytat a následujeme první modrou značku, kterou zahlédneme. Po delší době bloudění po poli to vzdáváme a parkujeme na prvním travnatém místě. V důsledku nedostatku dřeva se táborák nekoná, a tak posedíme v autě. Taky dobrý, až na to, že vymlaskneme dvoudenní zásobu vína. Probouzím se zimou a zmůžu se jen na to, abych vytáhl „lůžko“ a přikryl v klubičku stočeného Letoše půlkou spacáku.

10.11.2009

Ráno na sebe čumíme s bolehlavem jak vrány. Opět bloudíme po poli a to hodnou chvíli. Vracíme se do Žitenic a nalézáme „druhý konec“ modré. Nakonec parkujeme na poli u lesa a kamarádům posílám zprávu ve znění :“Přes Litoměřice do Žitenic (a Pohořany) projet ves a

Nejsme jaksí ve formě, a tak to chce trochu sebezapření, než nastoupíme do první cesty Prvníčka na Pravý masiv. Hned v první cestě urvu kámen. Hm, dobrý, to se stává. Ve druhé cestě zvoní telefon, tuším, že je to někdo, kdo hledá cestu, a tak se dva metry od vrcholu dobře postavím a nechám Letoše telefon odebrat. Jsem v lehkém terénu, rozhodnu se postupovat dál a ušlápnu stup. Předseda musí být částečně ženská, protože stačí jistit, telefonovat a uhýbat spršce kamenů velikosti cihly. A do toho začne krápat. Tváříme se kysele, vůbec z lezení nemáme dobrý pocit. Trochu se nám lepší nálada, když přichází Filip Křivinka s Jonnym25. Letoš se jich ptá, jestli mají ibuprofen na zmírnění bolesti hlavy. Nemají. Pak nás konečně nalézá i Pepíno Kotyk. "Máš ibuprofen?" "Ne" Konečně máme Pravý masiv odškrtnutý a dostáváme se na Prostřední masiv, kde se nalézá strukturnově odlišná skála a v důsledku toho i méně lámavá. Začínám cítit potěšení z pohybu a slast při dobývání většinou logických linií. Veselíme se z příchodu Svinči a Květule, kteří též nemají ibuprofen. Za chvíli doráží omladina Tom s Nikolou, kteří mají ibuprofen. Letoš ho zhltně a

stane se to, čeho jsem se bál. Ta droga, nebo co to je, mu odbrzdí v šišce zábrany a on neúnavně uhání od jedné cesty k druhé, sotva mu stihám. Doráží i Pražáci Marcela s Jardou, který se hned připojuje k Pepínovi. Většina přítomných leze na pohodu, jen Svinča si vybírá lahůdky a trochu trápí Květuli, takže se začne nazývat "první nápravná". Letoš mě svým tempem unavuje podstatně víc, takže "druhá nápravná". Hlášku dne pronáší Jonny25, když lezu jednu z mála nezajištěných cest, širokou spáru, ze které smíchy jen silou vůle nevypadnu "Ty lezeš spáru?! Ty se nelezou, do těch se jen chčije, blije a sere".

Odpoledne se na druhé straně oblasti setkáváme s mosteckou kvadrantou v čele s Romanem, kteří přišli též podpořit akci. Aby se předseda trochu unavil, tak si vybírá nejtěžší cestu v oblasti Toxique 7-, kterou po počátečních rozpácích vyleze čistě. Taky zkouším, ale bez úspěchu, další pytel je na světě. Já už melu z posledního, ale parťák furt otravuje s dalšími cestami. Komplet má docela úspěch, většina lidí se tváří spokojeně, což těší nejen organizátora Leoše. Poslední foto a lidi se trousí domů. My to balíme tak akorát, abychom nezmokli. Taky ibuprofen přestává zabírat, a tak tomu ďáblu ani nevádí, že jedeme domů. A výsledek? Letoš cca 30 cest včetně těch nejtěžších, já 22 cest, Svinča asi 15 a ostatní kolem desíti. Děkuju všem přítomným za účast a příští rok nashle.

Blahouš Smrtihlav

Okénko do historie oddílu

Přinášíme vám opět pár historických snímků od Bohouše Dvořáka.

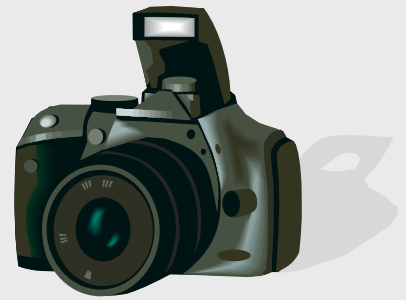
č.1-J.Šestáka, Z.Doskočila a Bohouš Dvořák v Perštejně. 1983

č.2 -Vaska Janoščík leze cestu za VI. na Hlavní věž na Suchých skalách v Českém Ráji. 30.7.1979

č.3 a 4 –Posledního slanění v Perštejně v roce 1983.

Soutěž „O nejhezčí fotku roku“

Protože vznikají nové fotky z vašich cest a akcí, každoročně na Posledním slanění VV pořádá soutěž „O nejhezčí fotku roku“ a ani letos tomu nebude jinak. Pravidla soutěže jsou :

Téma: Horolezectví (lezci na horách, ledu, sněhu, skály, skalkaři, přátelství na laně a horská příroda)

Formát: minimálně 13x18, maximálně 20x30

Snímky: černobílé nebo barevné negativní i digitální fotografie

Počet: max. 3 snímky od jednoho autora

Porota: všichni účastníci slanění

Soutěžní snímky můžete předávat členům VV nebo je přinést přímo na slanění. Na zadní stranu nesmazatelně (např. lihový fix) napište jméno autora a místo vzniku. Do soutěže nebudou zařazena dílka nesplňující výše zmíněná kritéria. Víme, že i snímek Pepíčka na oslíkovi může být povedený, ale přeci jen jsme horolezecký oddíl. Dvě miniaturní tečky lezců v mohutné stěně Aniči Kuk na fotce 9x13 by taky byly srozumitelné pouze pro autora. Případné sporné snímky posoudí členové VV. Pokud máte opravdu vydařený snímek a chcete ho ukázat kamarádům, ale je mimo zadání, klidně ho přineste. Zařadíme ho, ale pouze mimo soutěž. Autoři tří nejúspěšnějších snímků obdrží věcné ceny. Takže začněte hledat negativy a pečlivě vybírat aspoň jeden NEJ snímek, ať to nemá porota moc jednoduché a je z čeho vybírat.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 2. listopadu od 18.30 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Hodiny na lezecké stěně v Kadani pro rok 2009/10

PO	17.00 - 18.30
ÚT	17.00 - 19.00 HK
ST	20.00 - 22.00
ČT	17.00 - 18.30 HK
PÁ	17.30 - 19.00
SO	17.00 - 19.00
NE	20.00 - 22.00

Plánované akce oddílu:

Běh na Jedlák

Termín: 28.11.2009

Šestý ročník této báječné akce se letos uskuteční dne 28.11.2009. Pravidla zůstávají nezměněna, takže kdo první zdolá vrchol libovolnou trasou, stává se vítězem. Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod. Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Kdo chce, může si zajistit ubytování a přespat (tel: 476 113 040 www.horskyhotellesna.cz)

Zdobení vánočního stroměčku

Termín: 12.- 13.12.2009

Letos se tato oblíbená akce uskuteční v chatě Arnika na Mariánské (mezi Jáchymovem a Božím Darem - <http://arnika.gloobis.com>). Podrobnosti ještě budou upřesněny, ale určitě zde zvířátkům ozdobíme stroměček, tak nezapomeňte vzít s sebou kaštany, jablka či jiné pochutiny. Na chatě je možné přespat, k dispozici je 28 lůžek v plně vybavených pokojích. Rezervace směřujte na Káju Jungwirtha (606 731 986) nebo na Barbuchu (725 514 353).

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖